

CAMILLA træffer et livsvalg, da hun siger op som børnehavepædagog. Efter i femten år at have givet omsorg til mange børn med store og små udfordringer og vist hensyn til deres forældre er hun blevet træt. Hun responderer på en stillingsannonce på "verdens nemmeste job". Den intellektuelle forfatter Mathilde har en fysisk funktionsnedsættelse og søger en hjælper til at køre hende til kulturelle aktiviteter, assistere med husligt arbejde og sætte hår.

Men det job, der umiddelbart lyder som et både inspirerende og mere roligt arbejdsliv for Camilla, viser sig hurtigt at udfordre hende på uventede måder.

VARME HÆNDER er en tour de force ind i menneskets dybeste afkroge, både når det handler om at skabe sig et meningsfuldt liv, at håndtere begrænsninger og forstå at opretholde et værdigt liv med og uden handicap. Og det er et sjældent og nuanceret indblik i de dilemmaer, der er forbundet med at være omsorgsperson.

eg vo udl lyn
Askov, Stine
Varme hænder

240417

138 038 106 5421984702

Helsingør Kommunes Biblioteker

LYN-LÅN
LÅNETID HØJST 14 DAGE

LINE
ASKOV

**VARME
HÆNDER**

ROMAN

Varme hænder

© Stine Askov og Gyldendal, 2024

1. udgave, 1. oplag

Omslag: Marie Brodersen

Bogen er sat med ICT New Baskerville Std hos Bech Grafisk

og trykt hos Livonia Print

ISBN: 978-87-02-39581-5

Printed in Latvia 2024

www.gyldendal.dk

En del af Gyldendal-gruppen

Tak til Statens Kunstfond og Autorkontoen for støtte til arbejdet med denne roman.

At holde op i Radisen havde været en befrielse. De første dage efter stod drømmeagtigt lysende. Bagefter fulgte tristheden. Der var hul i mig, fyldet dryssede ud.

Men jeg havde brugt vores opsparing. Morten overførte penge til mig at handle for. Og så var der børnene, næsten voksne, der gik forbi stuen og skævede ind til mig, når jeg lå i joggingbukser med fjernsynet tændt.

– Skulle du ikke komme lidt i gang? spurgte Morten.

Jobindex oplyste: 265 ledige stillinger som pædagog i mit område.

I annoncerne stod der:

Pædagog søges 37 timer til Solstrålen. Vores kommende medarbejder skal have humor, kunne navigere i kaos, være robust og mødestabil og ikke mindst have et godt helbred. De vidunderlige børn på Stjernestuen savner dig.

Jeg gøs.

Der stod også:

Vi arbejder med høj faglighed, mentaliseringsbaseret pædagogik og marte meo. Vi møder børnene anerkendende og bruger mobbekufferten i dagligdagen.

Det var det, der havde fået mig ned med nakken.

Jeg ville ikke arbejde i Solstrålen med nogen form for konceptpædagogik, eller i nogen anden børnehave.

– Jeg vil gerne prøve mit fag på en ny måde, sagde jeg til Morten. – Andre aspekter af faget.

– Ja? Hvad mener du?

– Jeg synes bare ikke, det trækker med endnu en børnehave.

– Jamen kan du ikke udvide søgningen?

Og der var det.

Handicaphjælper søges.

Der var mange opslag. De havde deres egen sektion og var baseret på negative erfaringer.

Jeg leder efter en hjælper, der ikke blander sig i mit liv.

Jeg søger en hjælper, der kan underholde sig selv og mærke, hvornår der er brug for hjælp, og hvornår der ikke er.

Jeg søger ikke en veninde. Kørekort til personbil et must!

Jeg har ikke brug for moralske betragtninger, men for rengøring.

Kvinder søgte kvinder, til børn søgtes der unge mænd, mænd søgte både mænd og kvinder. Flere stillinger krævede en specialuddannelse i respirator.

Det sad jeg og grublede over, da jeg så overskriften:
Verdens nemmeste job.

Jeg søger en hjælper, der kan ledsage mig til kulturelle arrangementer og rundt i min altid travle hverdag.

Et minimum af daglidagsopgaver.

Jeg genkendte navnet, men kunne ikke komme i tanke om hvorfra. Der var flere hits, da jeg søgte på det, Mathilde Trier. Forfatter til to historiske romaner, den seneste om pestens hærgen. Jeg havde set hende i *Go' morgen Danmark*, det huskede jeg, da jeg genså klippet, hvor hun talte om sygdommens egen logik.

Hendes annonce var varm, jeg kunne lide tonen.

Fordi jeg ikke syntes, jeg kunne nøjes med at søge

et enkelt job, sendte jeg ansøgninger til jobs, jeg ikke håbede at høre fra.

Da jeg havde sendt ansøgningen til Mathilde, ringede jeg til min mor. Hvis jeg fik job hos en forfatter, ville hele projektet med at skifte fagområde få en anden berettigelse.

– Jeg kender hende ikke, sagde min mor. – Mathilde Trier, det siger mig ikke noget.

– Jeg har set hende i fjernsynet.

– Nå, ja ja, men det er jo også det vigtigste. Altså, at du kender hende.

I ansøgningerne havde jeg skrevet om mit pædagogarbejde, tyve års erfaring, også med fysisk og psykisk udviklingshæmmede. Jeg skrev, at jeg var rummelig, omsorgsfuld, og hvilket menneskesyn jeg arbejdede ud fra, at alle mennesker skulle mødes anerkendende. Med det mente jeg, at man skulle se bag om handlinger og forsøge at forstå, hvad der lå bag en given handling. Man skulle se den enkeltes projekt. Møde mennesker dér, hvor de var. Omsorg havde, for mig, rod i en ligeværdig relation, skrev jeg.

Jeg skrev også, at jeg var praktisk anlagt, god til at lave mad og gøre rent, ikke var bange for at tage fat, at jeg fandt ro i husligt arbejde og spillede badminton (jeg udelod, at jeg ikke havde spillet det seneste år), læste bøger og gik til yoga (to gange i forrige uge). Mine børn er voksne, skrev jeg. Jeg er fleksibel i forhold til mødetider.

Om aftenen lavede jeg gryderet med kartoffelmos. Stod i køkkenet og så ud over haven, falmede blomster

og bænken under kirsebærtræet. Gulvet var slidt foran køkkenbordet af alle de gryderetter, gæster, rugbrøds-madder med spegepølse. For første gang i lang tid så jeg køkkenet. Jeg havde også jeans på i stedet for joggingbukser.

– Mums, sagde Freja, da vi sad ved bordet. På en gang syv år og sytten år. Atten til sommer.

– Min livret, sagde hun.

– Jeg har søgt arbejde.

Morten, der var ved at drysse salt ud over maden, så op.

– Hvorhenne? spurgte Olivia.

Hun var nitten og brugte sit sabbatår som piccoline på et reklamebureau.

Hendes veninde havde klippet hende, håret var uens i højre og venstre side.

– Som handicaphjælper. Jeg har søgt nogle forskellige steder, men der var særligt ét, jeg gerne ville have.

– Må man godt sige handicap?

– Altså, det hedder *handicaphjælper*, den organisation, der står for ansættelsen, hedder *Handicapbureauet*.

– Ja, okay, sagde Freja. – Hvad skal du hjælpe dem med så?

– Rengøring, påklædning, madlavning, sådan noget. Dagligdagen.

– Som en tjener?

– Ej, da ikke som en tjener.

– Jamen hvad er forskellen? spurgte Olivia.

Hun hentede en ske for at få sovsen med.

– Relationen, sagde Morten. – Forskellen er relationen.

Vi vendte os alle tre mod ham.

– Ja, sagde jeg, – lige præcis. Jeg har søgt hos en forfatter, det er ikke sikkert, I kender hende, men jeg har hørt om hende. Set hende i fjernsynet engang. Mathilde Trier? Siger det jer noget?

– Nej, sagde Morten, – ikke mig.

Han googled hende. Viste børnene billedet.

– Hun lyder sød i annoncen. Og så er det lige herovre i det røde byggeri. I ved, det med stokroserne udenfor, ved Spar-købmanden.

– Hvad fejler hun?

– Fem hjerter fik hendes bog i Politiken, sagde Morten, mens han scrollede.

– Jeg ved ikke rigtig, hvad hun fejler. Hun er kørestolsbruger, mere stod der ikke. Man kan ikke se det på hende sådan.

Vi studerede hendes billede på nettet.

– Jeg tror, du får det, sagde Freja og skrabede den sidste kartoffelmos op.

– Nu må vi se.

Jeg tillod mig ikke at tænke videre, end at nu måtte vi se.

Morten smilede til mig over bordet.

Senere i sofaen lagde jeg mine fødder i hans skød, han klemte om dem, først den ene, så den anden. Chokoladeskålen stod mellem os. Han havde omhyggeligt brækket stykkerne fra hinanden.

– Mint, sagde han.

September var lun, og solen skinnede gennem skyerne. Jeg gik over torvet, forbi blomsterhandleren, der nikkede. Kjolen blafrede mod mine bare ben.